

СТРАЖИ НА ИСТОРИЯТА

БИТКАТА
ЗА ИМПЕРИЯТА

ДЕЙМИЪН ДИБЪН

Превод Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The History Keepers: Circus Maximus*

The History Keepers Trilogy © by Damian Dibben, 2012

Дизайн на корицата © Steve Stone, 2012

Published by arrangement with Random House Children's Publishing UK,
one part of the Random House Group Ltd

Превод Александър Маринов

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2013

ISBN 978-954-27-0908-4

1 Царицата на нощта

В нощта, когато Джейк Жоунс си навлече пълен позор и постави на карта съществуването на Тайната служба на стражите на историята, беше необичайно студено, направо смразяващо, и Балтийско море замръзна почти изцяло.

Необятен, тънък като тюл леден слой, призрачно сребрист на лунната светлина, покриваше всичко чак до хоризонта – от скалистите ветровити брегове на Дания на запад до усойните предели на Финландия на север. Неспирно сипешият се ситен снежец заглушаваше шумовете в това уединено кътче на Земята и пораждаше неземна тишина.

Ледът още не се беше втвърдил съвсем, когато кораб със сини платна го разчупи; беше се насочил към примигващите светлилки на Стокхолм, сгушен приказно сред цял архипелаг островчета сред заливите и носовете на сушата. Корабът се казваше „Лалето“, а зад проскързващия рул стоеше висок силует с дълго кожено палто. Той протегна грациозно обвитата си в ръкавица ръка, удари камбанката и обяви с мек чарлстънски акцент:

– Време е, господа.

На мига от заснежения мрак изплуваха още два дебело облечени силуета. Те застанаха до него на руля, следвани от пъстра птица – папагал, – която се сгуши на рамото на господаря си и потрепери. Корабът продължи към пристанището, а тримата се взряха напрегнато през виелицата. Постепенно светлината огря лицата им...

Силуетът с коженото палто принадлежеше на удивително красив младеж, по чието изваяно лице играеше усмивка. До него стоеше собственикът на папагала – по-дребно момче с очила, вдигнало вежди замислено. Последният на мостика беше със смугла кожа и къдрава черна коса и въртеше заинтригувано големите си кафяви очи. Трима безстрашни младежи, новоприети агенти на Тайната служба на стражите на историята: Нейтън Уайлдър, Чарли Чивърли и... Джейк Жоунс.

Чарли заговори първи:

– Насочи го към острова в средата – посочи група кули и наблюдателници той. – Това е Стадсхолмен, старият град на Стокхолм, перлата на островите, сърце на кралство Швеция. За жалост, не пристигаме в особено благополучен за града момент. През 1710 година тук се развихря добрата ни познайница чумата и погубва почти една трета от населението.

– „Не особено благополучен“? – измърмори Нейтън и се скри дълбоко в палтото си от снега. – Меко казано. Шведската зима на 1782 година вероятно е най-негостоприемната точка в историята – извади от джоба си малка кутийка и намаза устните си с мехлем той. – Ако

устните ми се напукат още малко, просто ще паднат.

– Хиляди демони, Нейтън, деветдесет и втора! – възкликна Чарли и стисна очи и зъби от досада. – Намираме се в 1792 година. Честно казано, понякога се чудя как изобщо си стигнал дотук.

Мистър Дрейк – така се казваше папагалът – изскряка в потвърждение на думите му и разроши пера възмутено пред американеца.

– Пошегувах се – вирна нос Нейтън. – Нима допускаш, че бих се появил в 1782 година със самурено¹ палто до глезена? Да не говорим за ботушите за езда без катарамата – изчистен модел, който подхожда повече на Наполеон... – Той се обърна към Джейк: – През деветдесетте години на осемнайсети век облеклото е доста скромно. – Страстта на Нейтън към облеклото съперничеше единствено на тази за приключения.

– Ботуши без катарамата, дрън-дрън – измърмори Чарли под мустак. – А за самуреното палто най-добре да не говорим. Що за варварщина?! Бедните животинки също имат право на живот, да знаеш!

Докато слушаше препирнята им, Джейк изведнъж се изпълни с гордост при мисълта, че е част от най-великата и най-загадъчна организация на всички времена: Тайната служба на стражите на историята.

Беше изминал едва месец, откакто животът му се промени из основи. След като го отвялякоха и заведоха в бюрото в Лондон, го осведомиха, че родителите му тайно работят за службата от десетилетия. И че са изчезнали в Италия от шестнайсети век!

---

¹ Самур – бозайник от семейство Порови с ценна кожа. – Б. пр.

Оттогава събитията следваха шеметно едно след друго. Пътува през времето – първо до Точка нула, главната квартира на Стражите на историята на Мон Сен Мишел в Нормандия от 1820 година, а след това и до Венеция от 1506 година – като участник в мисия, на която трябваше да издирят майка му и баща му и да попречат на зловещия принц Зелд да унищожи Европа с помощта на бубонната чума.

Бяха открили родителите му, но се бе наложило да изоставят Топаз, загадъчната млада красавица, агент на службата, към която той доста се привърза. И най-неочакваното от всичко – оказа се, че обичният му брат Филип, за когото смяташе, че е загинал при инцидент в чужбина три години по-рано, също е служел като страж на историята. Имаше шанс – макар и нищожен – брат му да е жив някъде в миналото.

И така, това беше втората мисия на Джейк. Вярно, бяха го избрали по-скоро по чиста случайност – почти всички в Точка нула бяха повалени от ужасяващо стомашно разстройство след супата от миди за вечеря и имаше недостиг на агенти, – а и задачата не беше рискована; в противен случай категорично щяха да откажат да го включат, тъй като все още беше новобранец. И все пак, ето го на борда на кораба в Балтийско море през деветдесетте години на осемнайсети век на път да получи пратка атомиум, безценната течност, благодарение на която можеха да пътуват през историята.

– Какво знаете за човека, с когото ще се срещнем? – рече Джейк с едва прикрит трепет в гласа.

– Каспар Исаксен III? – вдигна рамене Чарли. – Не

го познавам лично, но мисля, че е на нашата възраст. Веднъж приготвих тажин² с тиква за баща му. Думите му бяха, че никога няма да го забрави... – Чарли беше страстен почитател на храната и отличен готвач. – Въпреки че беше непреклонен вегетарианец поради някакъв инцидент в императорската кухня в Париж.

– Аз съм се срещал с Каспар Исаксен III. Два пъти – изсумтя Нейтън и повдигна вежди. – Няма как да не го забележиш: тъпче се със сладкиши, сякаш всеки миг ще ги обявят за незаконни, и непрекъснато киха.

– Какво общо има семейство Исаксен с атомиума? – зададе следващия си въпрос Джейк.

Знаеше това-онова за течността от първото си пътуване. За да стигнат до определена точка в миналото, агентите трябваше да изпият прецизно приготвен разтвор от нея. По принцип атомиумът действаше само в морето, в магнитния водовъртеж, образуващ се на хоризонтната точка; при това можеше да послужи само на шепа хора, които владееха пътесилата – вродената способност да пътуват във времето. Стражите на историята се нуждаеха от ценната течност, за да бдят над историята и да бранят миналото от тъмните сили, които се опитваха да го унищожат и да потопят света в мрак.

– Семейство Исаксен са атомиумът – отвърна Чарли. – Семейството отговаря за производството му от над двеста години. Както знаеш, приготвянето му е изключително трудно. За да се получи качествена партида, съставките – сами по себе си тайна, известна

---

² Вид яхния, приготвяна в Северна Африка в специфичен глинен съд. – Б. пр.

само на няколко от стражите – трябва да отлежат известен период от време...

– Цели няколко десетилетия – вметна Нейтън.

– Точно така – потвърди Чарли. – Приготвя се в изключително студена среда. Затова и Седжанус Пополоу, основателят на Стражите на историята, създаде лабораторията си в Северна Швеция. След това, през деветдесетте години на осемнайсети век, поверил ръководството ѝ на Фредерик Исаксен, първия от семейството. До ден-днешен всичкият атомиум – по всички бюра по света – се произвежда в лабораторията на Исаксен.

– А защо срещата е в Стокхолм, а не в самата лаборатория? – попита Джейк.

– Майко мила! – въздъхна Чарли. – Наистина имаш доста да учиш. Никой не припарва до лабораторията. Никой няма идея къде се намира, дори командир Гъоте.

Джейк го изглежда изненадано. Та ако някой трябваше да знае местонахождението на лабораторията, то това определено би трябвало да е Галиана Гъоте – командирът на Стражите на историята в последните три години.

– Единствено Исаксен знаят тайната и я предават на наследниците си – продължи Чарли. – Би било неоправимо грешните хора да научат местонахождението на лабораторията! Неоправимо в гигантски мащаби!

– Според една легенда – поде Нейтън – лабораторията се намира в недрата на някаква планина и до нея се стига само през тайна пещера от варовик.

– Във всеки случай – заключи Чарли, – щом атоми-

умът е готов, представител на семейството го доставя до предварително уговореното място. Каспар Исаксен е почитател на операта, така че в този случай избрахме да извършим доставката именно в Операта. И точно навреме – добави той угрижено. – Запасите в Точка нула никога не са били толкова малко. Доставката е жизненоважна.

– Затова без издънки по новобрански – рече Нейтън шеговито и тупна Джейк по гърба.

Къдрокосото момче огледа пристанището. Беше привечер и доковете бяха пълни с кораби, чиито мачти и рейки образуваха същинска гора. В складовете и халетата на брега цареше оживление: моряци и търговци, чиито дъх излизаше на облачета пара в студения въздух, трескаво товареха и разтоварваха стока – желязо, мед и калай; щайги с восък, смола и кехлибар; чували с жито и ръж; бали животински кожи и безброй щайги със сребриста риба. Мистър Дрейк следеше зорко случващото се – на непознато място винаги се вълнуваше и беше леко разтревожен.

„Лалето“ пристана на тесен кей до внушителен боен кораб. Джейк и Нейтън зяпнаха при вида на могъщото заоблено корито, от което се подаваха два реда оръдия. Високо горе, отдясно на борда, имаше група моряци с дебели вратове и обръснати глави, които разговаряха с дрезгави гласове.

Нейтън улови погледа на един-двама от тях и превзето вдигна кожената си шапка:

– Чудесна вечер за опера, не мислите ли?

Моряците не му обърнаха никакво внимание.

– Бъди послушен и стой тук – Чарли погали Мистър Дрейк и му подаде няколко фъстъка. – Няма да се бавим.

Папагалът изпроводи с поглед тримата млади агенти, които скочиха на кея.

Сгушиха се в палтата си и поеа внимателно по заледения паваж през блъсканицата от хора, които се надвикваха по пристанището. Джейк се загледа в сергиите, където се продаваха печени меса, осолена риба и греяно ябълково вино в дървени чаши. Вниманието му бе привлечено от една гадателка, увита в дантелен шал и стиснала тесте карти таро³ в набръчканата си ръка. Тя ги вдигна към Джейк и го убеждава да чуе какво му готви съдбата. При вида на най-горната карта от тестето – усмихнат скелет на фона на осветено от луната море, той се поколеба. Гадателката опули знаменателно помътнелите си очи.

– Не ѝ обръщай внимание – рече Нейтън, хвана Джейк здраво за ръката и го поведе след себе си. – Вероятно са я наели от бюрото по туризма.

Тримата заобиколиха кралския дворец. Широк дървен мост водеше до представителния площад пред Операта – изискана триетажна сграда, увенчана с каменна корона. Представителите на обществения елит на Стокхолм – всички облечени в кожи – се изсипваха от непрекъснатия поток от карети и влизаха през входа.

– Опера... – изсумтя Нейтън. – Що за нелепица?!

---

³ Тесте карти със символни изображения на хора и ситуации, които се използват за гадаене и предсказване на бъдещето. – Б. пр.

Охранени певци, които дерат гърла за едното нищо! Този нехранимайко Исаксен трябваше да измисли по-подходящо място!

– Как смееш, Нейтън Уайлдър! Как смееш! – вбеси се Чарли. – Очаква ни прекрасно изпълнение на „Вълшебната флейта“ на Моцарт, написана едва преди година. Мастилото ѝ още не било изсъхнало, когато композиторът издъхнал ... Бог да го прости! Това е изключителна привилегия!

Нейтън се престори на разкаян пред Джейк и тримата се смесиха с тълпата пред входа.

В същото време от сенките в другия край на площада изплуваха двама ездачи, които не изпуснаха тримата агенти от поглед. Те скочиха от конете и първият, облечен в палто с висока яка, застана под бледата светлина на една улична лампа. Беше висок и напет, с дълга до раменете права руса коса. Спътникът му носеше тъмна пелерина и набиваща се на очи широкопола шапка. Русокосият му пошепна нещо, връчи му юздите на коня си и се спусна през площада след агентите.

Във фойето очите на Джейк светнаха. След мразовития полумрак навън тук го посрещнаха гладки плочи от бял мрамор и позлатени огледала, осветени от огромни полилеи. Присъстващите не отстъпваха по внушителност: достолепни изискани хора, мъжете с лъснати черни ботуши, жените с дълги копринени рокли, които се отразяваха в полирания под. Повечето бърбеха на групички, но неколцина вече се бяха покачили на величественото стълбище и бдително оглеждаха тълпата,

сякаш за да не изпуснат и най-беглия намек за скандал.

Нейтън беше в стихията си.

– Искреното ми мнение е, че това е един от най-великите моменти в световната мода – отбеляза той и свали коженото си палто, под което се криеха прекрасни яркосини сако и бричове. – Каква линия, какъв детайл, какво изящество! И последното копче е безупречно!

Един прислужник с пригладена перука, бели ръкавици и недоволно изражение помогна на Джейк и Чарли да съблекат палтата си. Ръката на Джейк се заплете в ръкава. Той я дръпна притеснено и се разнесе звук на късащ се плат.

– Опа – изчерви се и с едва съдържана усмивка подаде палтото на прислужника.

Онзи просто въздъхна, взе палтата, подаде на всеки по един жетон от слонова кост с изписан отгоре му златен номер и се оттегли.

– Внимавайте с палтото ми – провикна се Нейтън след него. – Носил го е херцог Марлборо в битката при Бленхайм⁴! – и довери на Джейк: – Не точно, но със старата кожа трябва да се отнасят с грижа.

Разнесе се звън и гостите се насочиха към залата.

– Е, няма как – въздъхна Нейтън. – Явно отегчение то е неизбежно. На кои места сме?

– На кралския балкон, в ложа М – тросна му се Чарли и посочи следващия ред балкони.

Тримата поеха нагоре по стълбите, без да усетят погледа на дългокосия рус младеж, който ги следеше на-

---

⁴ Село в Германия, край което по време на Войната за испанското наследство (1701-1714) англо-австрийската армия разбива французите. – Б. пр.

прегнато иззад една колона.

Друг прислужник с бели ръкавици ги поведе по осветен от свеци коридор и отвори вратата към частната им лежа. Озоваха се в малко помещение, тапицирано с тъмночервено платно, с четири позлатени стола и удивителен изглед към залата. Джейк отново почувства възмущение – сякаш се намираще в гигантско бижу. Пет редици балкони, непосредствено една над друга, опасваха партера; всяка се състоеше от няколко частни лежи, в които вече се бяха настанили аристократи и разменяха клюки. Приличаше на странно подобие на зоологическа градина за хора – всички се оглеждаха високомерно наоколо и шепнеха нещо на събеседниците си.

– Е, къде е Каспар Исаксен? – смръщи се Нейтън при вида на празните столове. – Закъснява. – Той вдигна сребърния театрален бинокъл от масичката в ъгъла и продължи: – Така и така съм тук, поне да разгледам шведската архитектура... – Огледа залата през бинокъла, след което застина. – Интересно...

Чарли проследи погледа на Нейтън. В ложата насреща три млади дами игриво кокетничеха иззад ветрилата си.

– Моля те, съсредоточи се – въздъхна Чарли. – Тук сме по работа, забрави ли? – Той дръпна бинокъла от ръцете му и го подаде на Джейк. – Сигурен съм, че ти ще намериш нещо по-възбуждащо.

Джейк се възползва да разучи посетителите по-отблизо. Дося му се да погледне и трите хубавици на Нейтън, но прецени, че не е възпитано, затова насочи

поглед към другия край на балкона. Досега не беше виждал толкова богати хора, облечени в скъпи одежди и обсипани с бижута. В полето на бинокъла попадна малко момиченце в бяла рокля, седнало самó. Нещо в детето му напомни за Топаз и сърцето му се сви при спомена за онази ужасна нощ на борда на „Линдвурм“, в която тя изчезна във водовъртежа на времето, може би завинаги. За да се разсее, Джейк бързо отмести бинокъла нататък по балкона. През две ложи съзря русокос младеж, насочил сребърен пистолет право към него.

Джейк стреснато изпусна бинокъла, вдигна го бързо и погледна отново, но тръсна глава – беше го обърнал наопаки. Хвана го правилно и напрегнато се взря в ложата.

Тя обаче беше празна. От онзи нямаше и следа.

– Какво ти става? – озадачи се Нейтън.

– В онази ложа там имаше човек с пистолет!

Нейтън и Чарли огледаха въпросната ложа. Възрастен господин и съпругата му тъкмо заемаха местата си.

– Вече не е там, но ви се заклевам, че го видях.

Нейтън и Чарли се спогледаха.

– Ти си новак – опита се да прозвучи окуражително Нейтън, но, разбира се, думите му прозвучаха снизходително, – затова реагираш прекалено остро, това е. Намираме се в Операта, всички шпионират околните. Така е прието.

– Той не шпионираше. Държеше оръжие, сребърен пистолет – настоя Джейк.

– Сребърен – вдигна вежди Нейтън. – Сигурен ли си, че не беше бинокъл?

В интерес на истината, Джейк не можеше да прецени. Зърнал го беше само за миг.

– Освен това никой не знае, че сме тук. Само командир Гьоте разполага с точното ни място във времето, така че да не изпадаме в паника. – Нейтън се наведе и пошепна в ухото на Джейк: – На твое място бих се страхувал от онова, което се задава оттам – и посочи към сцената.

Джейк кимна и опита да успокои разтуптяното си сърце. Светлините в залата отслабнаха и по редовете се понесе развълнуван шепот. След миг оркестърът неочаквано избухна в тържествени фанфари с рогове и бас барабани. Джейк отново потърси русия младеж по балконите, но имаше твърде много хора. Всички се бяха привели напред, вдигнали бинокли пред очи. Засвириха тромпети, а след тях започнаха и цигулките.

Завесата бавно се вдигна и разкри мрачен декор, от който по гърба на Джейк пробягаха тръпки. Отначало не се виждаше почти нищо, но един по един светлинните ефекти – всеки следващ изтръгваше все по-възторжени възклицания от зрителите – постепенно осветиха сцената: на заден фон имаше огромна луна над планини и пирамиди; на преден се извисяваха палми и огромни цветя.

– Намираме се в Египет – прошепна Чарли с възхищение, – в царството на Царицата на нощта. След миг ще влезе Тамино, преследван от огромна змия.

– Страхотно вълнуващо – вметна Нейтън и едва сдържа прозявката си.

При появата на младия герой в мъглата на пусти-

нята през залата премина вълна от приглушено ръкопляскане, следвана от уплашен възглас, когато отгоре се спусна гигантска змия. При вида ѝ Джейк застина. Знаеше, че това е чисто и просто сценичен ефект – макар и убедителен, – но в съзнанието му на мига нахлуха спомени. Неотдавна беше попаднал в страховита тъмница, лабиринт от стълби, под които дебнеха змии. В последния момент беше спасен от други двама агенти на службата – майка му и баща му, но случката го беше белязала.

Постепенно сцената се изпълни с чудати персонажи: три загадъчни забулени дами, мъж, преоблечен като птица – „Мистър Дрейк щеше да изкрюка от смях“, отбеляза Чарли, – а след това под злокобните звуци на небесен гръм от звездите се спусна величествена фантастична фигура.

– Ето това е Царицата на нощта – прошепна Чарли, когато тя се извиси над останалите. – Ще помоли Тамино да спаси дъщеря ѝ от лапите на злия магьосник Зарастро. Привидно е просто разтревожена майка – продължи шепнешком, – но всъщност е коварна жена, която иска да отвлече слънцето и да потопи света в мрак.

– Всички тъщи са такива – обади се Нейтън с дяволита усмивка.

Джейк беше впечатлен от героинята: гърбът му настръхна от омайния ѝ глас и той се вцепени под зловещия ѝ поглед. Внезапно някой почука на вратата зад гърба му и той подскочи като ужилен.

Тримата агенти се обърнаха. Последваха второ почукване, три кихавици и тънък гласец:

– Аз съм, Каспар.

Тримата въздъгнаха с облекчение. Нейтън отвори и Каспар се шмугна в ложата. Джейк ококори очи. Каспар беше на неговата възраст, но беше колкото висок, толкова и широк, с червени бузи, сополив нос и рошава русолява коса, която стърчеше във всички посоки. Усмиваше се притеснено, а челото му блестеше от пот. Беше облечен в яркотюркоазено сако и бричове, които му бяха тесни. На всичкото отгоре беше закопчал сакоето накриво.

– Съжалявам... Извинявайте, че закъснях – изпуфтя той, обърса ловко нос и се зае да попива потта от челото си. – Здравейте, аз съм Каспар Исаксен – ръкува се с Джейк, а после и с Чарли. – О, Нейтън! С теб сме се срещали. Както виждаш, послушах съвета ти, нали каза, че тюркоазеното ще подхожда повече на фигурата ми. Вече не нося нищо друго – добави той с гордост и се завъртя, за да покаже костюма от всички страни. После съгледа сцената. – Боже мой! Царицата на нощта е започнала! Вече изпрати ли Тамино на поход? Страшно е хитра, нали?

Нейтън взе да губи търпение:

– Да, да. Първо да свършим работа. Предполагам, че атомиумът е вътре? – попита и кимна към чантата в ръцете на Каспар.

– Атомиумът... – Каспар застина посред изречението и вдигна пръст.

Джейк се чудеше какво има предвид, когато момчето внезапно кихна. И още веднъж. И трети път за щастие.

– Извинете, извинете – продължи с въздишка и попи лицето си с влажната кърпичка. – Прави сте – първо работата.

Той клекна, отвори чантата и започна да вади съдържанието ѝ. Пред смаяните погледи на тримата на пода се появиха един сладкиш, после втори, трети...

– Когато съм в Стокхолм, не пропускам да посетя сладкарницата на Сундберг. Ягодов крем, кифли с канела, карамелени коледни сладки... Ех, че вкусно – мърмореше той и продължаваше да вади от чантата.

Накрая на дъното намери малка полирана кутийка. Избърса петната пудра захар и капките крем и я подаде на Нейтън. Агентите замлъкнаха с благоговение. На капака на кутийката имаше инкрустирана заплетена буква И – за Исаксен. Нейтън го отвори и по лицата на момчетата заигра златиста светлина.

В тъмносинята обшивка лежаха две кристални шишенца – всяко от тях бе пълно догоре с безценната течност.

– Една пратка за Точка нула – рече Каспар с доста по-делови тон – и една за бюрото в Китай.

Нейтън понечи да затвори кутията, когато Джейк съзря в тълпата лице, от което стомахът му се обърна. Всички зрители гледаха към сцената с окъпани в светлина лица, с едно изключение: рус човек в далечния край на залата, който бе вперил очи в тях.

– Ето го! – извика Джейк и посочи.

Нейтън, Чарли и Каспар се обърнаха тъкмо когато младежът пъргаво скочи от мястото си, стиснал сребърен пистолет в ръка. Нейтън грабна бинокъла на

Джейк и го проследи, онзи претича между редовете и излезе шумно през двойната врата.

– Разкрити сме! – възкликна Нейтън. – Връщаме се на кораба на мига! – връчи бинокъла обратно на Джейк и внимателно вдигна кутията с атомиум. Бръкна вътре за миг (Джейк не можа да види какво прави), отвори вратата на ложата и се огледа в двете посоки по извятия коридор: под примигващите полилеи нямаше никого. – Чарли, ти тръгни натам. Който стигне първи на „Лалето“, да го подготви за моментално отплаване.

Без да се бави, Чарли се спусна по коридора и изчезна по стълбите в дъното.

– Джейк, Каспар, след мен! – викна Нейтън, Каспар трескаво взе да събира сладките и да ги тъпче в чантата. – Веднага!

Американецът ги поведе по коридора в обратната посока. Джейк го последва с пухтящия Каспар зад себе си. От дъното на коридора се чува стъпки и пред тях изникна силует.

Тримата агенти застинаха. Времето сякаш спря и Джейк за първи път успя да огледа добре противника им. На възраст беше колкото Нейтън – около шестнайсетгодишен – и напомняше на някакво по-студено русо негово копие. Имаше остри черти, надменен поглед и – съдейки по изисканите му дрехи – също ценеше облеклото си. Косата му беше самото съвършенство: дълга, руса и напълно права.

Джейк забеляза, че Нейтън е пребледнял.

– Кой, за бога, е този... – започна той, но младежът вдигна пистолета и стреля.